

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **L. S.,** zast. JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem se sídlem Praha 3, Na Jarově 2425/4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2004, č. j. 8 Az 105/2003 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky JUDr. Jiřímu Svobodovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministra vnitra ČR ze dne 30. 12. 2002, č. j. OAM-1107/AŘ-2001 byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2001, č. j. OAM-1861/VL-07-12-2001, kterým nebyl žalobkyni udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek dle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo žalovaným rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze. Usnesením tohoto soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 8 Az 105/2003 - 25, bylo řízení zastaveno podle § 47 písm. c) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a § 33 zákona o azylu, neboť nebylo možno zjistit místo pobytu žadatelky o udělení azylu a tato skutečnost bránila rozhodnutí ve věci po dobu nejméně 90 dní.

V kasační stížnosti proti výše uvedenému usnesení stěžovatelka uplatnila důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) – d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), v doplnění kasační stížnosti je pak uveden důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelka k důvodům dle § 103 odst. 1 písm. a) - c) s. ř. s. v obecné rovině namítá, že Městský soud v Praze posoudil věc v rozporu s právním řádem, shledává vážná pochybení soudu a všech správních orgánů v řízení o udělení azylu a namítá, že soud projednal věc v rozporu se zákonem o azylu.

K důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) - e) s. ř. s. uvedla, že soud naplnění zákonných důvodů pro zastavení řízení blíže nedokládá, pouze konstatuje dvě zprávy Policie ČR o sdělení adresy a konstatuje sdělení doručovatele, že se stěžovatelka na uvedené adrese nezdržuje. Ze soudem uváděných okolností nevyplývá naplnění podmínky nemožnosti zjistit místo pobytu stěžovatelky ani z jakých skutečností tento závěr vyplývá. Soud zde nesprávně aplikuje § 33 zákona o azylu, neboť zákonnou podmínkou je, že nelze zjistit místo pobytu žadatele a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90-ti dnů rozhodnutí ve věci, avšak soud ve svém odůvodnění uvádí, že „místo pobytu žalobkyně nelze po dobu delší 90 dnů zjistit“, a proto bylo řízení zastaveno. Tvrdí rovněž, že z odůvodnění rozhodnutí soudu nelze dovodit, jak tvrzená nemožnost zjistit její místo pobytu brání či bránila v rozhodnuté ve věci. Podstatné a relevantní okolnosti posouzení věci byly uvedeny ve správním spise i podání stěžovatelky a není proto zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti rozhodné pro posouzení věci měl soud v úmyslu zjišťovat. Pro doplnění uvádí, že dne 23. 2. 2004 soudu telefonicky sdělila, že se stále zdržuje na adrese P. 3/39, P. 8 a uvedla adresu pro doručování.

Stěžovatelka tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí, vykazuje vady řízení, neboť došlo k nesprávnému posouzení skutkových zjištění a nebyly naplněny podmínky pro zastavení řízení dle § 33 zákona o azylu. Součástí podané kasační stížnosti je i žádost o ustanovení advokáta, tlumočníka a návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Z uvedených důvodů žádá o zrušení napadeného usnesení a vrácení věci soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný k podané kasační stížnosti vyjádření nepodal.

Nejvyšší správní soud posoudil v prvé řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí napadené kasační stížností, a to v mezích uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z předloženého spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 27. 2. 2003 žalobu proti rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu, ve které jako adresu svého pobytu uvedla P. 3/39, P. 8. Protože část žaloby byla napsána v ruském jazyce, přípisem soud vyzval stěžovatelku, aby soudu sdělila, zda bude pro řízení požadovat tlumočníka, zda bude jednat ve své mateřštině, o jaký jazyk se jedná a v jakém dalším jazyce se dorozumí. Tento přípis, spolu s vyrozuměním o možnosti soudu věc projednat bez nařízení jednání a s poučením dle § 8 s. ř. s., byl stěžovatelce zaslán na adresu, kterou uvedla v žalobě. Na této adrese se však zásilku soudu, jež obsahovala výše uvedené písemnosti, stěžovatelce nepodařilo doručit a zásilka byla 19. 6. 2003 soudu vrácena se sdělením doručovatele, že se jedná o příjemce na uvedené adrese neznámého.

Na základě výše uvedených skutečností požádal soud dne 23. 6. 2003 evidenční odbor Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Policejního prezídia ČR o sdělení místa pobytu stěžovatelky. Z odpovědi dožádaného správního orgánu vyplynulo, že poslední evidovaná adresa stěžovatele je P. 8, P. 3/39. Ani na opakovanou žádost ze dne 3. 10. 2003 nesdělilo dotazované Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Policejního prezídia ČR jinou adresu pobytu stěžovatelky a uvedlo, že mu jiná adresa známa není.

Městský soud v Praze proto ustanovil stěžovatelce z důvodu neznámého pobytu opatrovníka (§ 64 s. ř. s., § 29 odst. 3 o. s. ř.), a to paní A. Č., pracovnici tohoto soudu. Usnesením ze dne 30. 1. 2004, č. j. 8 Az 105/2003 - 25, řízení o žalobě proti neudělení azylu dle § 33 zákona o azylu zastavil.

Stěžejním důvodem je důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

Dle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Dle § 33 zákona o azylu soud zastaví řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci.

V řízení o kasační stížnosti zkoumá Nejvyšší správní soud, zda soud, který řízení ve smyslu výše citovaných ustanovení zastavil, zjistil dostatečně všechny skutečnosti, podstatné pro zjištění místa pobytu stěžovatele a zda postupoval v souladu s těmito zjištěními. Pokud soud postupoval správně a vyvinul dostatek úsilí k tomu, aby zjistil místo pobytu stěžovatele, není důvodem k nezákonnosti jeho rozhodnutí o zastavení řízení skutečnost, že se stěžovatel „znovuobjeví“, ledaže by prokázal pochybení soudu při doručování, zjišťování místa pobytu a při vyhodnocení, zda skutečnost, že místo pobytu nelze zjistit, bránila po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci.

Nejvyšší správní soud se proto zabýval nejdříve tím, zda byly podstatné skutečnosti o pobytu stěžovatelky soudem řádně zjištěny.

Z jednotlivých úkonů Městského soudu vyplynulo, že se tento řádně snažil zjistit místo pobytu stěžovatelky a vynaložil při této snaze dostatečné úsilí ke zjištění místa jejího pobytu. Jak vyplynulo ze spisu, neměl žalovaný žádnou jinou informaci o místě pobytu stěžovatelky, než jí v žalobě sdělenou adresu, na kterou se mu zásilku soudu nepodařilo doručit, neboť dle sdělení doručovatele nebyla na této adrese stěžovatelka známa. Na rychlost

azylového řízení kladou zákony zvláštní nároky stanovením lhůt pro rozhodnutí správního orgánu (§ 16 odst. 2, § 27 zákona o azylu), i stanovením povinnosti přednostního vyřízení žaloby soudem (§ 56 odst. 2 s. ř. s.). Rychlé projednání žaloby je i v zájmu žadatele o azyl, neboť může ukončit jeho nejisté postavení. Bylo tedy v zájmu stěžovatelky poskytnutí součinnosti tím, že se zdržuje na ohlášené adrese, nehledě k výše uvedeným povinnostem spojeným s případnou změnou pobytu. Městský soud v Praze nepochybil, jestliže konstatoval, že nebylo možno zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu.

K druhé podmínce, vyplývající z § 33 zákona o azylu, tj. že nemožnost zjistit pobytu žadatele o udělení azylu bránila nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci, Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatelky uvádí, že i tato byla soudem naplněna. Jak vyplynulo z předloženého spisu, žaloba stěžovatelky byla částečně podána v cizím jazyce a též trpěla vadami ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) a písm. e) s. ř. s. Povinností soudu bylo vyjasnit, zde v případě stěžovatelky vyšla najevo potřeba ustanovit tlumočníka, a poté vyzvat stěžovatelku k odstranění vad podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). Postupem soudu, jež se nejdříve snažil zkontaktovat stěžovatelku k vyjasnění potřeby ustanovit jí tlumočníka a současně ji poučit ve smyslu § 51 a § 8 s. ř. s., vyšlo najevo, že nelze zjistit místo jejího pobytu. Tato skutečnost pak bránila soudu po dobu 90 dnů v rozhodnutí ve věci, neboť nebylo možno vyzvat stěžovatelku k odstranění vad podání a ve věci rozhodnout. Nelze proto přisvědčit námitce, že podstatné a relevantní okolnosti posouzení věci byly uvedeny ve správním spise a v podání stěžovatelky.

Pokud stěžovatelka namítá nedostatek odůvodnění rozhodnutí soudu a jeho nesrozumitelnost (§ 103 odst. 1 písm. d s. ř. s.), ani zde nemohl Nejvyšší správní soud námitce stěžovatelky přisvědčit.

Dle § 103 odst. 1 písm. d s. ř. s. je důvodem kasační stížnosti nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, případně v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

I když je rozhodnutí o zastavení řízení odůvodněno poměrně stručně, jsou v něm obsaženy kromě odkazu na aplikovaná ustanovení zákona o azylu a soudního řádu správního i výše uvedené závěry soudu, ze kterých je zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl k závěru o nemožnosti zjistit místo pobytu žadatele a proč mu tato okolnost bránila rozhodnutí ve věci. Pouhou stručnost odůvodnění a nepatrná jazyková vyjadřovací nepřesnost, jež je patrná z odst. 5 odůvodnění, nelze považovat za takovou vadu, jež by svojí intenzitou způsobila nezákonnost soudního rozhodnutí.

Pokud stěžovatelka jako další důvod kasační stížnosti uvedla obecný odkaz na § 103 odst. 1 písm. a) – c) s. ř. s., přičemž k nim podala nepřesvědčivé a obecné zdůvodnění, Nejvyšší správní soud uvádí, že se těmito důvody nezabýval pro jejich irelenvantnost. Soud, jenž rozhodl o zastavení řízení, se věcí nezabýval meritorně, a proto důvodem kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení mohly být pouze důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. d) a písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proto jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Tomuto náleží v souladu s ust. § 11 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) odměna za převzetí a přípravu zastoupení, doplnění kasační stížnosti ve výši 2000 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za jeden úkon podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. července 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu